

Teprve když byl i poslední právoplatný nárok za Saarthal oplacen a vražední elfové zahrnutí do svých zpupných měst, se velký Ysgramor otočil a z jeho úst vyšel hrůzostrašný řev, jehož ozvěny se nesly nad všemi oceány. Pětistovku však společná pocta vítězství a nářek za padlé druhy teprve čekaly. Říká se, že byly slyšet až na dalekých a mrazivě zelených atmorských březích a že předci tak poznali, kdy se mají vydat přes moře.

Když všechny ozvěny pomalu dozněly a utopily se v tichu, všichni pomalu vzhledli k Ysgramorovi, jenž držel posvátnou Wuuthrad, a čekali na jeho další příkázání. Z jeho plných plic se nesla celá zuřivost lidstva a následně jim nařídil, ať neustávají ve svém pochodu, aby i pokřivení merové poznali hrůzy, které na sebe poštvají svými podvody.

Jděte, burácel, "do srdce této nové země. Vyžeňte ty bídáky z jejich paláců marnosti. Ukažte jim špínu a dřinu, aby vnímali své nízké zrady jako hřích vůči celému našemu druhu. Žádnou milost. Žádné slitování. Nedopřáli by nám ho oni, nedopřejeme jim ho ani my." (Náš velký předek tento rozkaz vydal, neboť ještě nechápal proroctví zdvojených hadů, totiž to, že bude odsouzen zemřít ještě předtím, než uvidí pravý osud svého rodu.)

Po téhle řeči si kruh kapitánů nechal svolat své muže. Odteď, nařídili, půjdeme vpřed. Necht' se každá lodní posádka vydá svou vlastní cestou a najde svůj osud na přímém slunci. Noc pak strávili hodováním a každý z pěti set složil svůj slib Družiníků znovu (aby se ještě jednou odpočítali, na počest štítů, které byly zlomeny v Saarthalu) a přísahal, že stane jako bratr ve štítu či sestra ve štítu po boku kohokoliv z atmorské linie, protnou-li se jejich osudy ještě někdy znovu.

Když se pak z východu natáhly rudé ruce úsvitu, všech pět set Ysgramorových Družiníků se rozdělilo a vydalo na svou cestu. Plavili se napříč zemí a pod trupem jejich bot se vzdouvaly vlny kamení a hřebeny stromů.

První, která se od pozemní flotily odpojila, byla posádka Jorrvaskru, kterou tvořili Ysgramorovi nejbližší přátelé. Jejich kapitánovi říkali Říční borec, tak ho za mladých let ztracených ve slávě nazval sám Zvěstovatel. Když dával dohromady jejich třpytivý trup, vyhledal pracanty Menra a Manweho, kteří nyní v této nové tamrielské zemi nosili místní trámy. Mezi nejdivočejší ovšem patřili Tysnal (Jenž dostal dvě jména) a Terr, což bylo jeho dvojče a bratr ve štítu, o němž se před ním nikdy nemluvilo. V jejich posádce však byli i další - Meksim Chodec, Brunl (Jenž bojoval levou rukou) a Jast Bodrý. Tito a další byli Borci natolik oddaní, že rozráželi stíny i tam, kam zatím slunce nedoléhalo.

Mířili na jih, na zádech zvířat i pěšky. Také elfy potkali, ale žádný z nich již o následných bojích nemůže vyprávět. Počet Jorrvaskrů nikdy neklesl, natolik byli bystrí v boji a jejich mysl byla vždy ostrá jako čepel.

Jednou, když slunce pálilo z nadhlavníku, přiběhl zpoza kopce Jonder Drobný (Jenž běhal napřed), aby všem řekl, co tam spatřil. Na obrovské pláni se jeho oči setkaly s neobyčejným ptákem, jehož oči i zobák sálaly plamenem. Když bratři a sestry vrch zdolali, i oni spatřili jeho slávu. Ale báli se, jelikož v dohledu nebyla žádná elfská usedlost.

Je to divné, řekl Kluwe, který šel vedle Loate a skrýval svou tvář. "Cožpak není tato rozlehlá zem vhodná k obdělávání? Proč jen ji elfové, hanební již v samotném nitru, nevyužili a nespoutali?" Zeptali se tedy svých elfích zajatců (neboť jich měli plno), co se jim na těchto pláních zdá nepatřičné. Ale ani zajatci, kteří ještě měli jazyky, o údolí nic nevěděli. Sledovali okřídleného obra se strachem a z jejich blábolení válečníci Jorrvaskru zjistili, že je starší než sami elfové. O těch, kteří ho vytesali z mateřského kamene nelze říct nic, ale vědělo se, že vládne magií skoro tak starou jako Nirn samotný a že je možná pozůstatkem božských snah vytvořit v Mundu před zničením Lorchana ráj.

Posádka Jorrvaskru, první z mnoha pohanů a předků nás všech, se však nezalekla žádných příběhů o bozích. Pokud by tu vskutku bylo něco, čeho se elfové bojí, zaberou to sami pro sebe. Tehdy opět přišla chvíle Menra a Manweho, jejichž nedočkávané ruce se pak konečně dotkly atmorského dřeva, jež je tolik tížilo celou cestu přes moře a pro které byla jejich loď jediným úkrytem. Toto údolí se potom stalo jejich domovem až do konce dnů.

A tak začala práce na velkém městě, jež obtékala Bílá řeka a na jehož zrodu se podílelo pouhých dvacet dva ze slavných pěti set Družiníků - Ysgramorovi nejvěrnější.